

Arrest

nr. 218 529 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 september 2015 en dient dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) N(...), bent een Afghaan van Oezbeekse origine geboren in het dorp Qochie gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie waar u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent een soennitische moslim. Naast uw moedertaal Oezbeeks spreekt u ook Dari en Turks.

Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u door uw dorps hoofd genaamd Noor Gul aangesteld om uw dorp te bewaken tegen de taliban. Uw broer moest dit ook al eerder tegen zijn zin doen. Hij verliet het land een jaar voor u en woont sindsdien in Turkije. U bewaakte het dorp 's nachts gedurende enkele uren. Overdag werkte u als arbeider. Op een bepaalde dag kwam u onderweg drie talibanleden tegen. Ze stopten en fouilleerden u. Dan gaven ze u een zak mee met daarin enkele kogels en ook een wapen. Ze namen u meteen mee naar het front waar ze tegen de arbaki (lokale politieagenten) vochten. In dit gevecht kwamen twee talibanleden om en de derde ontsnapte. U liep ook weg en ging naar uw zus die in een ander dorp woonde in hetzelfde district. De volgende dag werd u door het dorps hoofd opgebeld die u beval om terug naar het dorp te komen. U hoorde echter van een andere dorpsgenoot dat u beschuldigd werd van samenwerking met de taliban. Hierop durfde u niet teruggaan naar uw dorp en verliet u het land.

U bracht eerst een maand door in Iran. Vervolgens woonde en werkte u twee maand in Turkije bij uw broer. U reisde onder meer verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland waar u ongeveer vijf weken bleef en u bereikte na een reis van ongeveer vierenhalf maand op 11 september 2015 België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. U vroeg onderweg ook asiel aan in Duitsland. Na vijf weken wachten hebt u echter Duitsland verlaten om naar België te komen omdat u van anderen hoorde dat u hier meer kans maakte op asiel.

Bij terugkeer vreest u zowel de taliban als uw dorps hoofd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara en de enveloppe waarin uw taskara opgestuurd werd neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 1, p. 12), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt over waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van

essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, dus tot april 2015, in de provincie Kunduz heeft gewoond.

Vooreerst werd opgemerkt dat u geen zicht wilde bieden op uw vertrekdatum uit Afghanistan en uw reisweg naar België. U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS dat u ongeveer vierenhalf maand voor uw aankomst in België uit Afghanistan vertrok. Onderweg bleef u eerst een maand in Iran en vervolgens twee maanden in Turkije waar uw broer al een jaar voor u naar verhuisde en waar hij nog steeds woont. U werkte daar samen met hem. Na twee maand in Turkije kwam u naar België. Onderweg bleef u ongeveer vijf weken in Duitsland waar u ook asiel aanvroeg. Omdat u hoorde van anderen dat België betere kansen bood aan asielzoekers verliet u Duitsland en kwam u op 11 september 2015 in België aan. Volgens deze berekening zou u rond april 2015 Afghanistan moeten verlaten hebben (CGVS p. 7-8, p. 12; zie ook Verklaring DVZ vraag 22, 24, 31, 33, 36, 37). Toch beweerde u op het CGVS dat u de eerste maand van 2014 het land verliet. U zou eerst een maand in Iran hebben gepend en de tweede maand van 2014 zou u naar Turkije zijn gegaan. (CGVS p. 7-8, 12). U vermeldde tevens dat uw broer al in 2013 Afghanistan verliet, dus een jaar voor uw vertrek en dat u in 2013 stopte met school dus een jaar voor uw vertrek (CGVS p. 4, p. 6). U werd geconfronteerd met de inconsistenties in de data die u opgaf, dat er dus bijna twee jaar tijd is verstreken tussen uw vertrek uit Afghanistan en aankomst in België waarvan u slechts vijf maand tijd kan situeren. U werd ook gevraagd om de data volgens de Afghaanse kalender op te geven om zo deze onduidelijkheid op te helderen. Hierop gaf u dezelfde datum op, namelijk 1392-1393 (omgezet naar de westerse kalender: 2013-2014). U werd gevraagd naar de maand van uw vertrek waarop u geen antwoord kon bieden. U werd ook gevraagd om te denken aan de periode van uw vertrek en deze volgens een feestdag of een andere belangrijke dag te dateren. Hierop kon u ook geen duidelijkheid bieden (CGVS p. 8). U haalde plots aan dat u in de war bent. U werd ook later tijdens het gehoor gevraagd om duidelijkheid te bieden. U werd tevens geïnformeerd dat een eventueel verblijf in een ander land niet negatief hoefde te zijn voor uw asielaanvraag maar dat het wel belangrijk was om het mee te delen. U bleef echter de bovenstaande onlogische tijdslijn herhalen (CGVS p. 12). Dat u deze data niet correct kon weergeven kan niet liggen aan een algemene cognitieve moeilijkheid die u zou kunnen ondervinden als asielzoeker, noch aan uw opleidingsniveau. U kon immers zeer duidelijk aangeven dat u in maart 2016 uw tweede interview had in België (CGVS p. 2). Dat u in tegenstelling tot deze datum, uw vertrekdatum niet kan dateren die ook veel betekenis heeft voor uw leven is op zijn minst opvallend. De rest van uw verklaringen afgelegd op het CGVS zijn eveneens coherent en logisch in tijd en ruimte. Zo dient te worden geconcludeerd dat u uw recente verblijfplaatsen trachtte verborgen te houden voor het CGVS.

Verder kon ook afgeleid worden uit uw verklaringen afgelegd op het CGVS dat u niet in Kunduz woonde in de periode voor uw komst naar België. U slaagde daar immers niet in om uw verblijf in Kunduz van die periode aan te tonen.

Ten eerste werd opgemerkt dat u er niet in slaagde om een recent incident te beschrijven die zou plaatsgevonden hebben in Kunduz voor uw vertrek. Op deze vraag verklaarde u geen antwoord te kunnen geven omdat u geen televisie had in Afghanistan. Uw informatie zou gebaseerd zijn op hetgeen u hoorde van uw dorpsgenoten. Hierop werd u dan uitgenodigd om wat u van uw dorpsgenoten hoorde mee te delen. U antwoordde vaagweg dat erover gesproken werd als een nieuwe gouverneur werd aangesteld en dergelijke. Gevraagd om een specifiek incident te beschrijven dat u gehoord zou hebben van anderen, moest u het antwoord schuldig blijven. Specifiek gevraagd of er een aanslag plaatsvond op een persoon verklaarde u geen incident van dien aard te hebben gehoord. U verklaarde wel dat u nieuws heeft van uw dorp. Zo deelde u mee dat er in uw dorp een bomaanslag werd gepleegd op iemand genaamd Pehlawan Najeeb. Gevraagd om dit incident te dateren verklaarde u dat het twee jaar voor uw vertrek uit Kunduz heeft plaatsgevonden. Gevraagd om deze persoon te beschrijven verklaarde

u louter dat hij vroeger een "mujahed" was. U wist evenmin of deze persoon gewond raakte bij deze aanslag of niet (CGVS p. 11). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkel door één incident te beschrijven uw verblijf van twintig jaar in Kunduz niet kan aantonen. Het is immers niet geloofwaardig dat iemand die al zijn leven in Kunduz woonde enkel één incident kan meedelen en dit zelfs niet in detail noch spontaan kan. In casu in Kunduz, waar de laatste jaren grote gevechten plaatsvonden, is dit zeer opvallend. Bovendien heeft dit incident volgens u twee jaar voor uw vertrek plaatsgevonden, dus is dat evenmin 'recent' te noemen. Even later bleek dat u de zoon van deze persoon kent met wie u vrienden bent op Facebook en wist dat hij in Turkije woont. Er kan dan ook vermoed worden dat u door uw persoonlijke link met deze persoon op de hoogte werd gebracht van dit incident eerder dan door uw verblijf in Kunduz in die periode (CGVS p. 15) (landeninformatie nr. 1).

Ten tweede werd opgemerkt dat u evenmin op de hoogte was van specifieke incidenten die plaatsvonden in Kunduz in die periode. Gevraagd of u hoorde van een aanslag op een rechtbank of een openbaar ministerie (het woord "Attorney's Office" in het Engels vertaald door de tolk naar Dari), bleef u het antwoord schuldig (CGVS p. 10) (landeninformatie nr. 2). Verder wist u wel waar het dorp Alti Gonbad lag. U wist echter niets van een incident gerelateerd aan dat dorp (CGVS p. 9). Gevraagd later of u hoorde van een meisje dat verkracht werd door een moellah in Kunduz kon u geen antwoord geven (CGVS p. 10). Er werd echter een tienjarig meisje uit Alti Gonbad, dat eveneens niet ver van uw dorp ligt, verkracht door een moellah (landeninformatie nr. 3). Deze moellah verscheen voor de rechter. Dergelijk nieuws zou zich in de Afghaanse maatschappij snel moeten verspreiden gezien de nadruk op eer en vooral op de eer van de vrouwen. Zelfs van een ander zeer gemediatiseerd incident, namelijk de aanslag op de bekende commandant Mir Alam in maart 2014 tijdens buzkashi spelen was u niet op de hoogte. Dit is echter een van de meest gekende incidenten uit de recente geschiedenis van Kunduz. Het werd zeer gemediatiseerd omwille van Mir Alam zijn bekendheid als warlord uit Kunduz (landeninformatie nr. 4). Dat u dit niet wist is dan ook een bewijs dat u uw land al eerder verliet dan uw bewering. Het bovenstaande liet zien dat u uw regio al voor 2014 verliet zoals u zelf ook verklaarde. Echter bood u na meerdere pogingen steeds geen verklaring voor waar u tussen 2014 en september 2015 doorbracht voor uw komst naar België.

Ten derde werd ook vastgesteld dat u geen kennis had van de schoolkalender in Kunduz. U gevraagd wanneer de grote schoolvakantie in Kunduz viel antwoordde u dat het in de zomer viel (CGVS p. 3). De schoolvakantie valt echter in de winter in Kunduz (landeninformatie nr. 5). Iemand zoals u die beweerde zes jaar lang tot 2013 in Kunduz te hebben gestudeerd zou deze vraag gemakkelijk moeten kunnen beantwoorden. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u misschien een fout maakte en dat u niet elke dag naar school ging (CGVS p. 12). Deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u zes jaar lang en tot recent in Kunduz studeerde en niet eens de schoolvakantie weet te dateren. Dit doet denken dat u uw studies buiten Kunduz volgde, in een andere regio in Afghanistan of zelfs buiten Afghanistan.

Ten vierde was u eveneens niet op de hoogte van waar de meeste Oezbeken woonden in Kunduz, mensen van dezelfde etniciteit als u. Op deze vraag noemde u slechts uw dorp en het dorp van uw zus. U haalde als excuus aan dat u zelden naar de stad Kunduz ging (CGVS p. 8). Dit is echter geen voldoende uitleg voor de vastgestelde lacune in uw kennis. In een regio als Kunduz waar verschillende etnieën bij elkaar wonen zou u louter door daar langdurig te zijn verbleven een idee moeten hebben van waar de leden van uw etnie zouden wonen. In het geval van de Oezbeken gaat het bovendien om een groep die een specifieke taal spreekt, met name Oezbeeks, wat anders is dan het Dari of Pashtou. Dit zou u vervolgens beter in staat moeten stellen om andere Oezbeken te identificeren in uw regio. Dergelijke informatie die tot uw onmiddellijke leefwereld behoort zou u tijdens uw verblijf van twintig jaar moeten kunnen krijgen in uw dorp hetzij door contact met andere Oezbeken in uw dorp, hetzij door uw klasgenoten of contact met anderen. Zo zou u Dashte Archi moeten kunnen aanduiden als een regio met een Oezbeekse meerderheid (landeninformatie nr. 6).

Ten vijfde werd ook opgemerkt dat uw kennis van bekende personen uit Kunduz tekort schoot. Gevraagd naar de laatste provinciale gouverneur bij uw vertrek kon u de naam Mohammad Omar Safi noemen. Verdere informatie over hem kon u echter niet aanbieden. Gevraagd naar zijn voorganger kon u zelfs geen naam noemen. Op dezelfde manier kon u de naam van de toenmalige burgemeester noemen. Over hem wist u behalve zijn naam niets. Zijn voorganger kon u ook niet noemen (CGVS p. 8). Deze antwoorden zijn niet anders te noemen dan louter 'namedropping' en wijzen op het ingestudeerde en oppervlakkige karakter van uw kennis. Verder gevraagd naar namen van belangrijke commandanten uit uw regio noemde u enkel Noor Gul als arbaki commandant, eveneens uw dorpshef. Van de kant van de taliban noemde u Moellah Mansoor. Extra informatie over Mansoor had u niet. U noemde ook

Nezam en Haji Zia Ul Haq. Gevraagd naar meer namen, kon u niets zeggen. Haji Zia Ul Haq zou momenteel de commandant van uw dorp zijn, hetgeen verwijst naar informatie die van na uw vertrek dateert en dus niet van ervoor. Gevraagd of u de naam Abdul Salam al eens hoorde, antwoordde u negatief (CGVS p. 10). Hij was nochtans de provinciale schaduwgouverneur van Kunduz (landeninformatie nr. 7). Gevraagd of u Qadirak kende kon u hem aanduiden als een commandant uit uw regio. Hij zou ook van uw dorp Qochi zijn. Hij zou dan naar Kunduz ontsnapt zijn na de opkomst van de taliban in Kunduz (CGVS p. 11). Qadirak had echter Khanabad als zijn regio van invloed. Meer specifiek in het dorp Char Toot had hij veel macht. Dit komt dus eveneens niet overeen met de informatie die u gaf (landeninformatie nr. 8). Andere namen zoals Raees Munawar Khan, Ghulam Safi of Ghulam Farhad kende u niet (CGVS p. 11). De laatste was nochtans de ex-burgemeester van Kunduz die dan ook aangevallen werd tijdens een bezoek aan het graf van zijn broer waar hij gewond raakte (landeninformatie nr. 9). Raees Munawar Khan is een van de stichters van Spinzar Katoenfabriek, een gekende naam voor mensen uit Kunduz (landeninformatie nr. 10). Ghulam Safi was een talibanleider uit Kunduz (landeninformatie nr. 11). Gevraagd of u Mir Alam kende, kon u hem noemen als een arbaki-commandant van Kunduz. Gevraagd of zijn vijanden hem iets aangedaan hebben, antwoordde u vaagweg dat ze hem wilden aanvallen. Of er op hem een aanslag werd gepleegd wist u niet (CGVS p. 12). De aanslag op Mir Alam, zoals in het bovenstaande reeds werd voorgesteld, is echter één van de meest gekende incidenten uit de recente geschiedenis van Kunduz. Uw beperkte kennis van enkele machtsfiguren uit Kunduz weegt hoe dan ook niet op tegen deze lacunes.

Ten zesde werd ook opgemerkt dat de informatie die u gaf m.b.t. de stemkantoren in uw regio niet overeenkwam met de informatie waarover het CGVS beschikt. U gevraagd of u stemde in de laatste verkiezingen beweerde u plots wel gestemd te hebben, hetgeen ook al in tegenstrijd is met uw bewering begin 2014 vertrokken te zijn uit Afghanistan. De laatste verkiezingen vonden immers in april en juni 2014 plaats. Specifiek gevraagd naar het meest nabije stemkantoor aan uw dorp antwoordde u Agh Masjid in het gelijknamige dorp. Mensen van uw dorp zouden naar daar gegaan zijn om te stemmen. Echter was er een stemkantoor in Buta Kashan, een dorp dat ook volgens u ook dichterbij uw dorp ligt dan Agh Masjid (CGVS p. 9). In uw school, op vijftien minuten wandelafstand van uw huis, was er ook een stemkantoor (landeninformatie nr. 12).

Ten slotte werd tijdens het gehoor opgemerkt dat u voor een aantal woorden zoals het woord 'bus', 'kruiwagen' en 'boerderij' het woord in het Iraanse Farsi gebruikte in plaats van het equivalent in het Afghaanse Dari (CGVS p. 10-11, p. 14). Iemand zoals u die drie jaar geleden slechts één maand in Iran verklaarde verbleven te hebben zou zich deze woorden niet zo snel eigen maken en ze ook niet nog steeds blijven gebruiken zoveel jaar na datum. Het doet vermoeden dat u langer bleef in Iran dan uw bewering, hetgeen ook de lacunes in uw kennis van uw regio en eveneens de onduidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen zou verklaren.

Uw geografische kennis van uw regio in Kunduz zoals de weg tussen uw dorp en het stadscentrum en de locatie van enkele dorpen is in vergelijking met hetgeen u niet wist van uw regio opvallend beperkt (CGVS p. 9). Deze informatie kan daarenboven niet beschouwd worden als bewijs voor uw twintig jaar durend verblijf in Kunduz gezien deze plaatsen al decennia bestaan. Deze kennis kan u bovendien ook door een kortdurend verblijf in Kunduz of elders opgedaan hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz en tot uw aankomst in België daar gewoond te hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS p. 12-13). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter aanhouden dat u van Kunduz kwam en kon nog steeds geen duidelijk zicht bieden waar u in de laatste jaren voor uw aankomst in België leefde. Uw beperkte kennis verklaarde u mede door het feit dat u thuis geen televisie had. Dit is echter geen valabele verklaring. U luisterde immers wel naar de radio en kwam in contact met andere mensen waardoor u wel op de hoogte moet zijn van belangrijke incidenten die rondom u gebeurden of wel in staat moeten zijn informatie op te vangen die tot uw directe leefomgeving behoort (CGVS p. 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Bijkomend daar uw verblijf in Kunduz in de laatste jaren voor uw vertrek bedrieglijk is gebleken, kan er toch worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw asielmotieven.

Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat er moet vastgesteld worden dat, indien er geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf in die periode in Kunduz, er logischerwijs geen geloof kan gehecht worden aan de feiten die er in die periode zouden hebben plaatsgevonden. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen neer omtrent de kern van uw asielrelaas. Initieel verklaarde u dat u tien maanden voor uw vertrek uit Afghanistan betrokken raakte in een gevecht tussen de taliban en de arbaki waardoor u op de vlucht sloeg (Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat dit incident één nacht voor uw vertrek plaatsvond. Hiermee geconfronteerd ontkende u uw eerste verklaring (CGVS p. 14-15). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. U werd immers bij aanvang van uw gehoor op het CGVS gevraagd om uw eerdere interview te evalueren. Daar verklaarde u dat het goed verliep (CGVS p. 2). U beschikte ook over een kopie van uw eerdere verklaring (zie Ontvangstbewijs Vragenlijst). Desondanks maakte u geen bezwaar tegen uw initiële verklaring. Dat u na confrontatie met een bepaalde inconsistentie ineens uw eerdere verklaring ontkent, kan dan ook niet gezien worden als een geldige verklaring voor de genoemde tegenstrijdigheid. Daarenboven is het verre van realistisch dat de taliban u, een gewone voorbijganger, een wapen en een zak kogels zouden toevertrouwen en u zo op klaarlichte dag meteen naar het front zouden meenemen. U had geen affiniteit met de taliban, u kende hen niet. Evenmin kenden zij u. Dat ze u dan zo snel kunnen vertrouwen en naar een kritisch gevecht meenemen waarbij twee van de drie talibanstrijders die u meenamen gedood werden, is op zijn minst onaannemelijk te noemen. Zeker in de provincie Kunduz met een etnisch diverse bevolking die evenveel pro- als anti-taliban bewoners kent is dit niet geloofwaardig. U zou ook een anti-taliban persoon kunnen zijn die dan ook met de wapens en kogels gekregen door de taliban de talibanleden zelf doodt. De taliban die al jaren vechten op de Afghaanse grond zouden een dergelijk groot risico hoe dan ook niet nemen. Objectieve informatie over de rekruteringsmanieren van de taliban toont ook aan dat een dergelijke rekrutering niet typerend is voor de taliban. Voor militaire operaties rekruteren de taliban steeds meer strijders die al een militaire achtergrond of een militaire opleiding achter de rug hebben zoals ex-soldaten (landeninformatie nr. 13). Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat u geen bemiddelingsmogelijkheden benutte om uw probleem met uw dorpshoofd op te lossen vooraleer u uw land verliet. U werd valselijk beschuldigd door het dorpshoofd, tevens een commandant van de lokale politie, van samenwerking met de taliban. Uw samenwerking met de taliban was echter onder dwang en duurde heel kort tot het einde van het gevecht. Dat u dan niet eens de andere dorpingen aansprak om uw kant van het verhaal ook te laten horen, of zoals gewoonlijk in de Afghaanse cultuur een shura of een jirga samenbrengt om de situatie toe te lichten om zo terug het vertrouwen van het dorpshoofd te winnen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder (landeninformatie nr. 14).

De door u neergelegde documenten, namelijk uw taskara en de enveloppe waarin deze taskara opgestuurd werd, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara werd na uw aankomst in België opgesteld op uw verzoek. Een document dat "besteld" werd vanuit het buitenland kan als bewijsstuk geen bewijswaarde beschikken, temeer in een land als Afghanistan waar alle soorten documenten zeer gemakkelijk te vervalsen zijn of gemakkelijk te verkrijgen zijn op corrupte wijze (landeninformatie nr. 15). De enveloppe die u neerlegde voegt verder niets toe aan uw asielrelaas, hoogstens dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan (zie documenten).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, voert de verzoekende partij de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij verklaart zich niet akkoord met de conclusie van de verwerende partij dat zij geen zicht biedt over waar zij voor haar komst naar België heeft verbleven en zodoende haar medewerkingsplicht schendt.

De verzoekende partij wijst erop dat zij van bij aanvang van haar procedure duidelijk heeft gemaakt dat zij afkomstig is van Qochie en van Oezbeekse afkomst is. Zij stelt dat haar door de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangeraden haar gehoor in een van de officiële landstalen van Afghanistan af te leggen. Zij merkt op dat hoewel Dari niet haar moedertaal is, het volledige gehoor in deze taal heeft plaatsgevonden.

Zij vervolgt:

“Verzoeker kan echter bevestigen dat lopende de procedure er meermaals werd gevraagd om een exact tijdsbeeld te geven van zijn vlucht. Aangezien verzoeker niet perfect op de hoogte was van de kalender van zijn vlucht, heeft hij deze bij benadering uiteengezet. Deze benadering blijkt echter niet te volledig in overeenstemming te zijn met de werkelijkheid, waardoor het commissariaat is gaan twijfelen over zijn afkomst. Verzoeker echter bevestigt dat hij voor hij naar Europa kwam steeds in Qochi woonde.

Zoals blijkt uit het relaas is er geen twijfel mogelijk dat verzoeker inderdaad van deze plaats afkomstig is, maar twijfelt het commissariaat enkel over het recente verblijf van verzoeker op deze locatie.

Verzoeker is als personen woonachtig in een lokaal dorp, niet vertrouwd met het reilen en zeilen binnen het ruimere geheel van de provincie dan wel binnen Afghanistan. Verzoeker verliet Afghanistan in 2015, doch had voordien geen toegang tot televisie of andere media in zijn dorp. Het dorp bestond uit een driehonderdtal families waarvan het overgrote deel van Oezbeekse afkomst. Slechts een kleine minderheid was van een andere afkomst en leefde iets hoger gelegen.

De zeer specifieke structuur binnen de gemeente en het onderhouden van een eigen politiedienst – ARBAKI - evenals de kennis van verzoeker van deze organisatie en structuur binnen de gemeente zou bij het commissariaat onvoldoende indicatie moeten zijn dat verzoeker enkel kennis had van elementen en structuren binnen zijn eigen beperkte gemeenschap en dus niet kon antwoorden op de ruimere vragen van het commissariaat over de provincie of Afghanistan.

Bovendien had het commissariaat moeten vaststellen dat de taal waarin verzoeker werd gehoord voor problemen zorgde bij correcte vertaling. Uit de etnische samenstelling van het dorp bleek dit eveneens voldoende.

Verzoeker vertrok in 2015 vanuit Afghanistan en had 15 dagen nodig om Iran te bereiken. In Iran verbleef hij vijf maand waarna hij via Turkije, waar hij twee maanden verbleef, naar Duitsland trok. In Duitsland zelf verbleef verzoeker vijf weken. Rekening houdend met het doorkruisen van verschillende kleinere landen, was verzoeker negen maand onderweg.”

De verzoekende partij is verder van mening dat de geuite twijfels over het tijdsverloop tussen haar vertrek uit Afghanistan en haar aankomst in België geen afbreuk doen aan haar relaas, dat geen tegenstrijdigheden bevat. Volgens haar besluit de verwerende partij dan ook niet tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat rekening dient te worden gehouden met de algemene situatie van onveiligheid en bedreiging, die door de verwerende partij zou worden erkend, bij de beoordeling van de vrees voor vervolging.

De verzoekende partij doet gelden dat zij gedetailleerde informatie heeft gegeven en op alle vragen en opmerkingen van de verwerende partij heeft geantwoord. Zij stelt sterk de indruk te hebben dat de verwerende partij niet tot doel had de waarheid aan het licht te brengen maar eerder redenen heeft gezocht om haar verzoek te kunnen weigeren. De verwerende partij heeft volgens haar geen rekening gehouden met de context waarbinnen zij opgroeide, haar algemene kennis, haar opleidingsniveau, haar etnische afkomst en de algemene situatie in haar land van herkomst en meer in het bijzonder het gebied waar zij woonde.

De verzoekende partij gaat vervolgens inhoudelijk in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de vaststelling dat zij geen zicht wil bieden op de datum van haar vertrek uit Afghanistan en haar reisweg naar België, laat de verzoekende partij gelden:

“Ook hier verwijst verzoeker uitging boven reeds werd gesteld en dient toe te geven dat hij over zijn verblijf in Iran niet volledig transparant is geweest gelet op de slechte raadgeving van zijn omgeving in asielcentrum. Verzoeker is ongeveer negen maand onderweg geweest maar werd bij de dienst Vreemdelingenzaken zeer sterk onder druk gezet om exacte data weer te geven. Verzoeker zelf is afkomstig van een bergdorp afgesloten van de wereld heeft slechts zeer beperkte scholing gehad en konden effectief geen perfecte tijdlijn weergeven. Het verblijf van vijf maand in Iran werd door een verzoeker als problematisch beschouwd hoewel hij aldaar geen enkel verblijfsrecht of titel kon bekomen.”

Waar in de bestreden beslissing besloten wordt dat zij niet aantoonde in de periode voor haar komst naar België in Kunduz te hebben gewoond, voert de verzoekende partij aan dat daarbij geen rekening is gehouden met het feit dat zij uit een afgelegen dorp komt dat geen uitstaans heeft met de rest van Afghanistan. Volgens de verzoekende partij kan men middels een eenvoudige zoekopdracht via Google vaststellen dat haar dorp in het midden van de bergen is gelegen en aldus verstoken is van elk normaal contact.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers gebrekkige kennis aangaande recente incidenten in Kunduz, betoogt de verzoekende partij dat haar leefwereld zich in Afghanistan beperkte tot haar dorp, bestaande uit een 300-tal gezinnen, en nodigt zij de verwerende partij uit te verklaren waarom zij kennis zou moeten hebben van gebeurtenissen die zich uren of dagen wandelen van haar dorp afspeelden.

Wat betreft haar foutieve situering van de schoolvakantie in Kunduz, laat de verzoekende partij gelden dat zij verward was en zich inderdaad heeft vergist.

Inzake het vastgestelde gebrek aan kennis van bekende personen uit Kunduz, merkt de verzoekende partij op dat zij geen toegang had tot informatiebronnen en in een afgelegen gebied woonde omgeven door mensen van haar eigen volk, met een eigen bestuur en eigen politiediensten. In die context is het volgens de verzoekende partij niet verwonderlijk dat zij geen kennis had van de ruimere politieke gebeurtenissen binnen haar provincie.

Met betrekking tot de stemkantoren bij de laatste verkiezingen, voert de verzoekende partij aan dat haar verklaringen niet worden tegengesproken door de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Met betrekking tot de vaststellingen aangaande verzoekers gebruik van woorden uit het Farsi, zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoeker neemt akte van het feit dat het commissariaat heeft vastgesteld dat er taalproblemen waren, en stelt vast dat dit zelf in de beslissing tegen verzoeker werd gebruikt, daar waar uit de achtergrond van verzoeker en zijn etnische afkomst duidelijk had moeten blijken dat verzoeker de taal Dari niet voldoende machtig was.

Verzoeker communiceerde met zijn familie en zijn omgeving in het Oezbeeks en de woorden waarnaar het commissariaat verwijst om aan te geven dat verzoeker eerder Farsi sprak dan Dari, blijken woorden te zijn die niet dagdagelijks worden benut door verzoeker waarbij er bovendien dient te worden herhaald dat Farsi en Dari talen zijn met heel grote gelijkenissen en oorsprong. Verzoeker die dan ook verhoord werd in een andere taal dan zijn moedertaal, heeft duidelijke fouten gemaakt waardoor het commissariaat zich des te meer bewust diende te zijn van de taalproblemen van verzoeker.

Dit element kon enkel achterhaald worden tijdens het verhoor zelf waarbij verzoeker nooit geconfronteerd werd door de Protection Officier over deze elementen.

De vraag dient dan ook gesteld te worden hoe het commissariaat heeft vastgesteld dat verzoeker bepaalde woorden in Farsi sprak eerder dan in Dari. Mocht dit onmiddellijk vastgesteld zijn, dan had men verzoeken moeten confronteren. Dit is blijkbaar niet vastgesteld is het verhoor en verzoeker stelt zich dan ook terecht de vraag hoe het commissariaat tot het besluit komt. De enige mogelijke verklaring hierbij is dat de tolk aanwezig tijdens het verhoor na dit verhoor bepaalde zaken heeft verklaard naar het commissariaat. Het administratief dossier bevat echter geen dergelijke verklaring, waardoor de indruk wordt gewekt dat het commissariaat bepaalde informatie achter zou houden en bovendien dat de tolk

geen nut halen hol speelde in dit dossier. Het vertrouwen van verzoeker is dan ook ernstig geschonden door deze vaststelling. Verzoeker wacht met ongeduld op de verklaring van het commissariaat hierover."

De verzoekende partij besluit dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met elementen betreffende haar dorp en onmiddellijke omgeving en evenmin met haar profiel. Zij wijst erop dat zij de werking van de lokale politiediensten heeft toegelicht alsook de problemen met de taliban. Het betreft hier volgens haar elementen die duiden op specifieke kennis van de regio en het politiek bestel, maar die niet werden betrokken in het onderzoek.

De verzoekende partij is verder van oordeel dat waar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een bedrieglijk opzet in haren hoofde wat betreft haar verklaringen over haar recente verblijfplaatsen, er een kwalificatie wordt gehanteerd die geen steun vindt in het dossier en waaromtrent niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat er ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar haar vluchtmotieven en dat hieromtrent niets mocht worden afgeleid uit de analyse van haar verklaringen over haar herkomst en verblijf. Zij gaat vervolgens in op de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden inzake de kern van haar relaas.

De verzoekende partij is tot slot van oordeel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij zich op objectieve elementen heeft gebaseerd om de authenticiteit van haar *taskara* in twijfel te trekken.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Qochie gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie en daar tot haar komst naar België te hebben gewoond. Zij verklaart haar dorp en land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zowel het dorpshoofd als de taliban. Volgens de verzoekende partij werd zij enkele maanden voor haar vertrek door het dorpshoofd aangesteld om het

dorp te bewaken tegen de taliban, nadat eerder haar broer deze taak had uitgevoerd maar er zich aan had onttrokken en naar Turkije was vertrokken. De verzoekende partij zou gedurende drie à vier maand elke nacht drie uur van wacht zijn geweest. Op een nacht zou zij onderweg naar huis drie talibanleden zijn tegengekomen die haar onder dwang zouden meegenomen hebben naar het front waar zij tegen de *arbaki's* (lokale politie) vochten. Daar zouden zij onder vuur genomen zijn door de *arbaki's*. De verzoekende partij verklaart dat zij kon ontsnappen, naar huis ging om haar moeder te halen en vervolgens naar haar zus in een naburig dorp ging. De volgende dag zou het dorpshoofd, tevens commandant van de *arbaki's*, de verzoekende partij hebben opgebeld en bevolen hebben terug naar het dorp te komen. De verzoekende partij zou echter van een dorpsgenoot vernomen hebben dat zij gezien was met de taliban en door het dorpshoofd zou worden vermoord. De moeder van de verzoekende partij zou haar gezegd hebben ver weg te vluchten. Daarop zou de verzoekende partij naar Kaboel gegaan zijn, daar een nacht verbleven hebben en 's anderendaags met een smokkelaar uit haar dorp vertrokken zijn.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot aan haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan omstreeks april 2015 in de provincie Kunduz heeft gewoond, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij haar bron van haar vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Verzoekers juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermacht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermacht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure haar *taskara* en een enveloppe voor. Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd op de terechtzitting van 23 januari 2019 legt de verzoekende partij een verklaring van de dorpsoudsten neer waarin zou worden bevestigd dat de verzoekende partij haar dorp reeds lang geleden heeft verlaten omwille van problemen. Bij haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij tevens een kopie van een enveloppe.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft verzoekers *taskara*, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit document door de verzoekende partij werd aangevraagd toen zij zich reeds in België bevond (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Het gesolliciteerde karakter maakt dat aan dit document geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend, temeer daar uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan, en dat veel valse documenten zelfs door gedegen experts niet van authentieke documenten onderscheiden kunnen worden (zie stuk 13, Landeninformatie, nr. 15, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten.

De verklaring van de dorpsoudsten blijkt niet te zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. De bij de aanvullende nota gevoegde enveloppe blijkt te zijn opgestuurd vanuit de plaats Wazir Akbar Khan in Kaboel en houdt geen verband met verzoekers verklaarde herkomst of vluchtmotieven.

De enveloppe die op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd neergelegd kan aantonen dat de verzoekende partij post ontvangen heeft uit Kunduz, doch niet dat de verzoekende partij uit deze regio afkomstig is en er tot aan haar komst naar België verbleven heeft.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt vanaf haar geboorte tot aan haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 daadwerkelijk in het district Kunduz van de provincie Kunduz te hebben verbleven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten en haar reisweg naar België. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd:

"(...) U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS dat u ongeveer vierenhalf maand voor uw aankomst in België uit Afghanistan vertrok. Onderweg bleef u eerst een maand in Iran en vervolgens twee maanden in Turkije waar uw broer al een jaar voor u naar verhuisde en waar hij nog steeds woont. U werkte daar samen met hem. Na twee maand in Turkije kwam u naar België. Onderweg bleef u ongeveer vijf weken in Duitsland waar u ook asiel aanvraagde. Omdat u hoorde van anderen dat België betere kansen bood aan asielzoekers verliet u Duitsland en kwam u op 11

september 2015 in België aan. Volgens deze berekening zou u rond april 2015 Afghanistan moeten verlaten hebben (CGVS p. 7-8, p. 12; zie ook Verklaring DVZ vraag 22, 24, 31, 33, 36, 37). Toch beweerde u op het CGVS dat u de eerste maand van 2014 het land verliet. U zou eerst een maand in Iran hebben gependend en de tweede maand van 2014 zou u naar Turkije zijn gegaan. (CGVS p. 7-8, 12). U vermeldde tevens dat uw broer al in 2013 Afghanistan verliet, dus een jaar voor uw vertrek en dat u in 2013 stopte met school dus een jaar voor uw vertrek (CGVS p. 4, p. 6). U werd geconfronteerd met de inconsistenties in de data die u opgaf, dat er dus bijna twee jaar tijd is verstreken tussen uw vertrek uit Afghanistan en aankomst in België waarvan u slechts vijf maand tijd kan situeren. (...) U werd ook gevraagd om te denken aan de periode van uw vertrek en deze volgens een feestdag of een andere belangrijke dag te dateren. Hierop kon u ook geen duidelijkheid bieden (CGVS p. 8). U haalde plots aan dat u in de war bent. U werd ook later tijdens het gehoor gevraagd om duidelijkheid te bieden. U werd tevens geïnformeerd dat een eventueel verblijf in een ander land niet negatief hoefde te zijn voor uw asielaanvraag maar dat het wel belangrijk was om het mee te delen. U bleef echter de bovenstaande onlogische tijdslijn herhalen (CGVS p. 12). Dat u deze data niet correct kon weergeven kan niet liggen aan een algemene cognitieve moeilijkheid die u zou kunnen ondervinden als asielzoeker, noch aan uw opleidingsniveau. U kon immers zeer duidelijk aangeven dat u in maart 2016 uw tweede interview had in België (CGVS p. 2). Dat u in tegenstelling tot deze datum, uw vertrekdatum niet kan dateren die ook veel betekenis heeft voor uw leven is op zijn minst opvallend. De rest van uw verklaringen afgelegd op het CGVS zijn eveneens coherent en logisch in tijd en ruimte. Zo dient te worden geconcludeerd dat u uw recente verblijfplaatsen trachtte verborgen te houden voor het CGVS."

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij in 2015 vertrok uit Afghanistan en er vijftien dagen over deed om Iran te bereiken. In Iran zou zij vijf maand gebleven zijn, waarna zij naar Turkije trok, daar twee maand bleef en vervolgens doorreisde naar Duitsland. In Duitsland zou de verzoekende partij vijf weken verbleven hebben. De verzoekende partij geeft aan in totaal negen maanden onderweg te zijn geweest. Waar de verzoekende partij thans stelt vijf maanden in Iran te hebben verbleven, wijkt zij af van haar eerdere verklaringen, volgens dewelke zij slechts één maand in Iran zou hebben verbleven. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift enerzijds aan dat zij niet volledig transparant is geweest over haar verblijf in Iran en suggereert dat zij desbetreffend slechte raad vanuit haar omgeving in het asielcentrum heeft opgevolgd. Anderzijds wijst zij erop dat zij afkomstig is uit een van de wereld afgesloten bergdorp, dat zij slechts een zeer beperkte scholing genoten heeft en dat zij effectief niet in staat was een perfecte tijdslijn van haar reisweg weer te geven. Het advies van anderen biedt geen verschoning voor verzoekers incoherente verklaringen betreffende haar reisweg. De verzoekende partij werd er tijdens haar procedure duidelijk en bij herhaling op gewezen dat zij te allen tijde de waarheid diende te vertellen en niet diegenen diende te geloven die haar aanraden feiten uit te vinden of anders voor te stellen (zie stuk 14, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies; stuk 4, gehoorverslag, p. 1). Nog daargelaten lager weergegeven motieven op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar dorp dermate afgesloten van de buitenwereld leefde dat zij zich niet bewust kon zijn van wat zich daar afspeelde, verklaart de verzoekende partij niet in welke zin haar afkomst haar ervan weerhoudt een reisweg die zij persoonlijk heeft afgelegd op coherente wijze te situeren in tijd en ruimte. Dit vereist tevens geen scholing, noch toont de verzoekende partij aan dat een beperkte scholing haar verstandelijke vermogens heeft aangetast, zodat zij niet in staat zou mogen worden geacht persoonlijke gebeurtenissen op correcte en coherente wijze weer te geven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds heeft aangegeven ongeveer vierenhalve maand onderweg te zijn geweest naar België, maar anderzijds heeft verklaard begin 2014 te zijn vertrokken uit Afghanistan. Gelet op het feit dat zij in België is aangekomen in september 2015, zijn deze verklaringen onmogelijk met elkaar te verenigen. Verzoekers huidige bewering in totaal negen maanden onderweg te zijn geweest en dus in januari 2015 te zijn vertrokken is niet van aard de tegenstrijdigheid in verzoekers eerdere verklaringen op te heffen. Het betreft hier een aanzienlijk tijdsverschil ter verklaring waarvan het verweer dat de verzoekende partij niet in staat is een "perfecte tijdslijn" weer te geven niet afdoend is.

De Raad wijst vervolgens op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij in de periode voor haar komst naar België in 2015 niet in de provincie Kunduz verbleef:

"Ten eerste werd opgemerkt dat u er niet in slaagde om een recent incident te beschrijven die zou plaatsgevonden hebben in Kunduz voor uw vertrek. Op deze vraag verklaarde u geen antwoord te kunnen geven omdat u geen televisie had in Afghanistan. Uw informatie zou gebaseerd zijn op hetgeen u hoorde van uw dorpsgenoten. Hierop werd u dan uitgenodigd om wat u van uw dorpsgenoten hoorde

mee te delen. U antwoordde vaagweg dat erover gesproken werd als een nieuwe gouverneur werd aangesteld en dergelijke. Gevraagd om een specifiek incident te beschrijven dat u gehoord zou hebben van anderen, moest u het antwoord schuldig blijven. Specifiek gevraagd of er een aanslag plaatsvond op een persoon verklaarde u geen incident van dien aard te hebben gehoord. U verklaarde wel dat u nieuws heeft van uw dorp. Zo deelde u mee dat er in uw dorp een bomaanslag werd gepleegd op iemand genaamd Pehlwan Najeab. Gevraagd om dit incident te dateren verklaarde u dat het twee jaar voor uw vertrek uit Kunduz heeft plaatsgevonden. Gevraagd om deze persoon te beschrijven verklaarde u louter dat hij vroeger een "mujahed" was. U wist evenmin of deze persoon gewond raakte bij deze aanslag of niet (CGVS p. 11). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkel door één incident te beschrijven uw verblijf van twintig jaar in Kunduz niet kan aantonen. Het is immers niet geloofwaardig dat iemand die al zijn leven in Kunduz woonde enkel één incident kan meedelen en dit zelfs niet in detail noch spontaan kan. In casu in Kunduz, waar de laatste jaren grote gevechten plaatsvonden, is dit zeer opvallend. Bovendien heeft dit incident volgens u twee jaar voor uw vertrek plaatsgevonden, dus is dat evenmin 'recent' te noemen. Even later bleek dat u de zoon van deze persoon kent met wie u vrienden bent op Facebook en wist dat hij in Turkije woont. Er kan dan ook vermoed worden dat u door uw persoonlijke link met deze persoon op de hoogte werd gebracht van dit incident eerder dan door uw verblijf in Kunduz in die periode (CGVS p. 15) (landeninformatie nr. 1).

Ten tweede werd opgemerkt dat u evenmin op de hoogte was van specifieke incidenten die plaatsvonden in Kunduz in die periode. Gevraagd of u hoorde van een aanslag op een rechtbank of een openbaar ministerie (het woord "Attorney's Office" in het Engels vertaald door de tolk naar Dari), bleef u het antwoord schuldig (CGVS p. 10) (landeninformatie nr. 2). Verder wist u wel waar het dorp Altı Gonbad lag. U wist echter niets van een incident gerelateerd aan dat dorp (CGVS p. 9). Gevraagd later of u hoorde van een meisje dat verkracht werd door een moellah in Kunduz kon u geen antwoord geven (CGVS p. 10). Er werd echter een tienjarig meisje uit Altı Gonbad, dat eveneens niet ver van uw dorp ligt, verkracht door een moellah (landeninformatie nr. 3). Deze moellah verscheen voor de rechter. Dergelijk nieuws zou zich in de Afghaanse maatschappij snel moeten verspreiden gezien de nadruk op eer en vooral op de eer van de vrouwen. Zelfs van een ander zeer gemediatiseerd incident, namelijk de aanslag op de bekende commandant Mir Alam in maart 2014 tijdens buzkashi spelen was u niet op de hoogte. Dit is echter een van de meest gekende incidenten uit de recente geschiedenis van Kunduz. Het werd zeer gemediatiseerd omwille van Mir Alam zijn bekendheid als warlord uit Kunduz (landeninformatie nr. 4). Dat u dit niet wist is dan ook een bewijs dat u uw land al eerder verliet dan uw bewering. Het bovenstaande liet zien dat u uw regio al voor [2015] verliet zoals u zelf ook verklaarde. Echter bood u na meerdere pogingen steeds geen verklaring voor waar u tussen 2014 en september 2015 doorbracht voor uw komst naar België.

Ten derde werd ook vastgesteld dat u geen kennis had van de schoolkalender in Kunduz. U gevraagd wanneer de grote schoolvakantie in Kunduz viel antwoordde u dat het in de zomer viel (CGVS p. 3). De schoolvakantie valt echter in de winter in Kunduz (landeninformatie nr. 5). Iemand zoals u die beweerde zes jaar lang tot 2013 in Kunduz te hebben gestudeerd zou deze vraag gemakkelijk moeten kunnen beantwoorden. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u misschien een fout maakte en dat u niet elke dag naar school ging (CGVS p. 12). Deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u zes jaar lang en tot recent in Kunduz studeerde en niet eens de schoolvakantie weet te dateren. Dit doet denken dat u uw studies buiten Kunduz volgde, in een andere regio in Afghanistan of zelfs buiten Afghanistan.

(...)

Ten vijfde werd ook opgemerkt dat uw kennis van bekende personen uit Kunduz tekort schoot. (...) Verder gevraagd naar namen van belangrijke commandanten uit uw regio noemde u enkel Noor Gul als arbaki commandant, eveneens uw dorpsheer. Van de kant van de taliban noemde u Moellah Mansoor. Extra informatie over Mansoor had u niet. U noemde ook Nezam en Haji Zia Ul Haq. Gevraagd naar meer namen, kon u niets zeggen. Haji Zia Ul Haq zou momenteel de commandant van uw dorp zijn, hetgeen verwijst naar informatie die van na uw vertrek dateert en dus niet van ervoor. Gevraagd of u de naam Abdul Salam al eens hoorde, antwoordde u negatief (CGVS p. 10). Hij was nochtans de provinciale schaduwgouverneur van Kunduz (landeninformatie nr. 7). Gevraagd of u Qadirak kende kon u hem aanduiden als een commandant uit uw regio. Hij zou ook van uw dorp Qochi zijn. Hij zou dan naar Kunduz ontsnapt zijn na de opkomst van de taliban in Kunduz (CGVS p. 11). Qadirak had echter Khanabad als zijn regio van invloed. Meer specifiek in het dorp Char Toot had hij veel macht. Dit komt dus eveneens niet overeen met de informatie die u gaf (landeninformatie nr. 8). Andere namen zoals Raees Munawar Khan, Ghulam Safi of Ghulam Farhad kende u niet (CGVS p. 11). De laatste was

nochtans de ex-burgemeester van Kunduz die dan ook aangevallen werd tijdens een bezoek aan het graf van zijn broer waar hij gewond raakte (landeninformatie nr. 9). Raees Munawar Khan is een van de stichters van Spinzar Katoenfabriek, een gekende naam voor mensen uit Kunduz (landeninformatie nr. 10). Ghulam Safi was een talibanleider uit Kunduz (landeninformatie nr. 11). Gevraagd of u Mir Alam kende, kon u hem noemen als een arbaki-commandant van Kunduz. Gevraagd of zijn vijanden hem iets aangedaan hebben, antwoordde u vaagweg dat ze hem wilden aanvallen. Of er op hem een aanslag werd gepleegd wist u niet (CGVS p. 12). De aanslag op Mir Alam, zoals in het bovenstaande reeds werd voorgesteld, is echter één van de meest gekende incidenten uit de recente geschiedenis van Kunduz. Uw beperkte kennis van enkele machtsfiguren uit Kunduz weegt hoe dan ook niet op tegen deze lacunes.

Ten zesde werd ook opgemerkt dat de informatie die u gaf m.b.t. de stemkantoren in uw regio niet overeenkwam met de informatie waarover het CGVS beschikt. U gevraagd of u stemde in de laatste verkiezingen beweerde u plots wel gestemd te hebben, hetgeen ook al in tegenstrijd is met uw bewering begin 2014 vertrokken te zijn uit Afghanistan. De laatste verkiezingen vonden immers in april en juni 2014 plaats. Specifiek gevraagd naar het meest nabije stemkantoor aan uw dorp antwoordde u Agh Masjid in het gelijknamige dorp. Mensen van uw dorp zouden naar daar gegaan zijn om te stemmen. Echter was er een stemkantoor in Buta Kashan, een dorp dat ook volgens u ook dichtbij uw dorp ligt dan Agh Masjid (CGVS p. 9). In uw school, op vijftien minuten wandelafstand van uw huis, was er ook een stemkantoor (landeninformatie nr. 12)."

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op het geïsoleerde karakter van het dorp en de gemeenschap waarin zij in Afghanistan vertoefde. Zij stelt dat in dit dorp een driehonderdtal families woonden waarvan het overgrote deel van Oezbeekse afkomst was. Volgens de verzoekende partij was de plaats waar een kleine minderheid personen met een andere etnische achtergrond woonden hoger gelegen. Verder is de verzoekende partij van mening dat uit haar verklaringen blijkt dat haar dorp over een zeer specifieke structuur en organisatie beschikt, waaronder een eigen politiedienst, de *arbaki*. Dit is volgens haar een voldoende indicatie dat zij enkel kennis heeft van elementen en structuren binnen haar eigen beperkte gemeenschap en niet kan antwoorden op vragen met betrekking tot haar provincie of Afghanistan in het algemeen.

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij haar gebrekkige kennis van haar voorgehouden herkomstregio toeschrijft aan een geïsoleerd bestaan in haar dorp. Deze uitleg kan vooreerst niet verklaren waarom de verzoekende partij, die in haar dorp zes jaar naar school zou zijn gegaan de schoolvakantie niet in het juiste seizoen weet te situeren. Het verweer als zou de verzoekende partij zich tijdens haar gehoor hebben vergist door de druk die zij toen zou hebben gevoeld, is in dezen niet afdoend. Elk gehoorgesprek brengt stress met zich mee, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om met betrekking tot alle aspecten van het relaas correcte verklaringen af te leggen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Vervolgens merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat de informatie te voegen waaruit moet blijken dat haar dorp op een afgelegen plaats te midden de bergen gelegen is en verstoken is van elk normaal contact met de buitenwereld. Verzoekers verklaringen bevatten bovendien indicaties die deze bewering tegenspreken. Zo heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor de weg beschreven vanuit haar dorp naar het districtscentrum. Uit deze wegbeschrijving blijkt dat op een traject waarover men volgens de verzoekende partij een halfuur doet meerdere plaatsen, waaronder dorpen, gelegen zijn. Gevraagd naar de afstand tot een noordelijk gelegen dorp, gaf de verzoekende partij aan dat het daarheen ongeveer 25 à 30 minuten rijden was. Dergelijke kennis is onverenigbaar met het door de verzoekende partij voorgehouden geïsoleerd profiel. De verzoekende partij noemde verder plaatsen waar mensen heen gaan om te picknicken en dus in contact komen met inwoners van andere dorpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Waar de verzoekende partij de eigenheid van haar dorp benadrukt en onder meer wijst op de lokale politiedienst (*arbaki*), toont zij niet aan dat deze structuur eigen is aan haar dorp en er geen *arbaki* aanwezig zijn in andere dorpen in de provincie Kunduz. De verzoekende partij wijst erop dat zij in haar dorp niet over een televisie beschikte, maar uit haar verklaringen blijkt dat zij thuis wel over een radio beschikte, waarnaar zij luisterde, en dat zij in haar dorp hoe dan ook contact had met andere mensen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). De verzoekende partij blijkt verder tot een jaar voor haar vertrek naar school te zijn geweest en in Afghanistan over een telefoon te hebben beschikt (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Voorgaande vaststellingen in acht genomen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar leefwereld zich zou hebben beperkt tot haar dorp en zij geen kennis kon hebben van wat zich in haar provincie afspeelde.

Tot slot dient in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor voor een aantal woorden, zoals 'bus',

'kruiwagen' en 'boerderij', het woord in het Iraanse Farsi gebruikte in plaats van het equivalent in het Afghaanse Dari (stuk 4, gehoorverslag, p. 10-11, 14). De Raad acht het niet aannemelijk dat iemand die drie jaar geleden slechts één maand – of zelfs vijf maand, zoals de verzoekende partij thans voorhoudt – in Iran heeft verbleven, zich deze woorden zo snel eigen maakt en jaren na datum blijft gebruiken. Deze vaststelling sterkt het vermoeden dat de verzoekende partij veel langer in Iran verbleven heeft dan dat zij wil doen geloven.

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij met haar familie en omgeving in het Oezbeeks communiceerde en dat zij de Farsi-woorden die zij volgens de bestreden beslissing tijdens haar gehoor gebruikte niet dagdagelijks gebruikt. Deze uitleg verklaart nog niet waarom de verzoekende partij teruggreep naar woorden uit de variant van het Perzisch die gesproken wordt in Iran en niet naar het equivalent in het Dari, zoals men zou verwachten van iemand die verklaart zijn hele leven in Afghanistan te hebben gewoond. Dat Farsi en Dari talen zijn met grote gelijkenissen en gedeelde oorsprong doet aan deze verwachting geen afbreuk. De Raad volgt de verzoekende partij verder niet in haar kritiek dat niet duidelijk is hoe de verwerende partij heeft kunnen vaststellen dat er tijdens het gehoor Farsi-woorden gebruikt werden en men onterecht heeft nagelaten de verzoekende partij hiermee te confronteren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk Dari die de verzoekende partij bijstond tijdens het gehoor de dossierbehandelaar er tijdens de pauze op wees dat de verzoekende partij Farsi-woorden had gebruikt en tevens een opmerking in die zin maakte na de uiteenzetting van verzoekers vluchtrelaas (stuk 4, gehoorverslag, p. 10-11, 14). Op welke wijze deze opmerkingen van de tolk diens neutraliteit in het gedrang brengen, wordt door de verzoekende partij niet toegelicht en kan door de Raad niet worden ingezien.

De Raad volgt de verzoekende partij evenmin waar zij van mening is dat uit voormelde vaststellingen betreffende haar gebruik van woorden uit het Farsi duidelijk blijkt dat er zich tijdens het gehoor taalproblemen voordeden en zij het Dari niet voldoende machtig is. Het loutere gebruik van enkele woorden Farsi duidt er op zich niet op dat verzoekers kennis van het Dari te beperkt was om in die taal gehoord te worden omtrent haar vluchtmotieven en de andere aspecten van haar relaas. De Raad is verder van oordeel dat het gegeven dat de verzoekende partij het Oezbeeks als moedertaal heeft en afkomstig is uit een dorp waar hoofdzakelijk Oezbeken wonen niet verklaart waarom zij het Dari niet voldoende zou beheersen om eenvoudige vragen betreffende haar herkomst en reisweg naar behoren en op coherente wijze te beantwoorden. Blijkens de stukken in het administratief dossier heeft de verzoekende partij bij haar inschrijving zelf aangegeven een tolk Dari te willen en heeft zij aangegeven het Dari voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (stuk 15, inschrijvingsformulier en verklaring betreffende procedure; stuk 16, bijlage 26). Tevens heeft de verzoekende partij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangegeven ook Dari te begrijpen en bevestigd dat zij het goed spreekt (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zou hebben aangeraden haar gehoor in een van de officiële landstalen van Afghanistan af te leggen, zoals de verzoekende partij aanvoert, is een loze bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verder kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet blijken dat er zich tijdens het gehoor communicatie- of vertaalproblemen hebben voorgedaan. De verzoekende partij heeft overigens aan het begin en einde van het gehoor aangegeven de tolk goed te begrijpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 16).

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Qochie gelegen in het district Kunduz van de provincie Kunduz in de laatste jaren voor haar komst naar België in 2015. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met haar verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in het district Kunduz van de provincie Kunduz tot aan haar komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen oog zou hebben gehad voor de

waarheid en opzettelijk naar redenen zou hebben gezocht om verzoekers aanvraag te kunnen weigeren, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS